

Dziennik Urzędowy C 139

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

7 maja 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2011/C 139/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 130 z 30.4.2011..... 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2011/C 139/02

Sprawa C-109/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht — Niemcy) — Deutsche Lufthansa AG przeciwko Gertraud Kumpan (Umowa o pracę na czas określony — Dyrektywa 1999/70/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Rola sądu krajowego) 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 139/03	Sprawa C-221/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Prim'Awla tal-Qorti Ċivil — Republika Malty) — AJD Tuna Ltd przeciwko Direttur tal-Agricoltura u s-Sajd, Avukat Generali (Rozporządzenie nr 530/2008 — Ważność — Wspólna polityka rybołówstwa — Ochrona zasobów — Odbudowa zasobów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym) 2	2
2011/C 139/04	Sprawa C-274/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München — Niemcy) — Privater Rettungsdienst und Krankentransport Stadler przeciwko Zweckverband für Rettungsdienst und Feuerwehralarmierung Passau (Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Koncesja na świadczenie usług publicznych — Usługi z zakresu ratownictwa — Odróżnienie „zamówienia publicznego na usługi” od „koncesji na usługi”) 3	3
2011/C 139/05	Sprawa C-275/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State van België — Belgia) — Brussels Hoofdstedelijk Gewest i in. przeciwko Vlaams Gewest (Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Porty lotnicze z pasem startowym o długości 2 100 m lub więcej — Pojęcie „budowa” — Odnowienie pozwolenia na eksploatację) 4	4
2011/C 139/06	Sprawa C-326/09: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/113/WE — Polityka społeczna — Równość traktowania kobiet i mężczyzn — Dostęp do dóbr i usług oraz dostarczanie dóbr i usług — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie) 4	4
2011/C 139/07	Sprawy połączone C-372/09 i C-373/09: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Cour de cassation — Francja) — postępowania z wniosku Josepa Peñarroyo Fa (Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 49 WE — Swoboda świadczenia usług — Ograniczenia — Tłumacze przysięgli — Wykonywanie władzy publicznej — Przepisy krajowe, zgodnie z którymi biegłym sądowym może być jedynie osoba wpisana na listę biegłych prowadzoną przez krajowe organy sądowe — Uzasadnienie — Proporcjonalność — Dyrektywa 2005/36/WE — Pojęcie zawodu regulowanego) 5	5
2011/C 139/08	Sprawa C-379/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel — Belgia) — Maurits Casteels przeciwko British Airways plc (Swobodny przepływ pracowników — Artykuły 45 TFUE i 48 TFUE — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Ochrona uprawnień do dodatkowych świadczeń emerytalnych lub rentowych — Brak działania ze strony Rady — Pracownik zatrudniany przez tego samego pracodawcę kolejno w różnych państwach członkowskich) 5	5
2011/C 139/09	Sprawa C-477/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Charles Defossez przeciwko Christianowi Wiartowi działającemu w charakterze syndyka masy upadłościowej Sotimon SARL, Office national de l'emploi — fonds de fermeture d'entreprises, Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (CGEA) (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywy 80/987/EWG i 2002/74/WE — Niewypłacalność pracodawcy — Ochrona pracowników najemnych — Wypłata należności z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowników — Ustalenie właściwej instytucji gwarancyjnej — Korzystniejsza gwarancja na podstawie prawa krajowego — Możliwość skorzystania z takiej gwarancji) 6	6

2011/C 139/10	Sprawa C-484/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação do Porto — Portugalia) — Manuel Carvalho Ferreira Santos przeciwko Companhia Europeia de Seguros, S.A. (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 72/166/EWG — Artykuł 3 ust. 1 — Dyrektywa 84/5/EWG — Artykuł 2 ust. 1 — Dyrektywa 90/232/EWG — Artykuł 1 — Prawo do odszkodowania z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wynikające z ruchu pojazdów mechanicznych — Przesłanki ograniczenia odszkodowania — Przyczynienie się do powstania szkody — Brak możliwości przypisania winy kierującym — Odpowiedzialność na zasadzie ryzyka) 7
2011/C 139/11	Sprawa C-516/09: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Tanja Borger przeciwko Tiroler Gebietskrankenkasse (Zabezpieczenie społeczne pracowników — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Zakres podmiotowy stosowania — Wykładnia pojęcia „pracownik najemny” — Świadczenia na dziecko na utrzymaniu — Przedłużenie urlopu bezpłatnego) 7
2011/C 139/12	Sprawa C-540/09: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten — Szwecja) — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp przeciwko Skatteverket (Odesłanie prejudycjalne — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 13 część B lit. d) pkt 5 — Zwolnienia — Gwarancja emisji („underwriting guarantee”) świadczona przez instytucje kredytowe za zapłatą prowizji spółkom emitującym w ramach emisji akcji na rynku kapitałowym — Transakcje dotyczące papierów wartościowych) 8
2011/C 139/13	Sprawa C-23/10: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 17 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dopuszczenie do swobodnego obrotu świeżych bananów — Zadeklarowana masa nieodpowiadająca masie rzeczywistej — Obowiązek kontrolowania przez organy celne zadeklarowanej masy — Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 68 i nast. — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 290a — Załącznik 38b — System środków własnych — Utrata wpływów — Rozporządzenie (EWG, Euratom) nr 1552/89 — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 — Artykuły 2, 6, 9, 10 i 11) 8
2011/C 139/14	Sprawa C-29/10: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel — Luksemburg) — Heiko Koelzsch przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Konwencja rzymska o prawie właściwym dla zobowiązań umownych — Umowa o pracę — Wybór dokonany przez strony — Bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa mającego zastosowanie w przypadku braku wyboru prawa — Określenie tego prawa — Pojęcie państwa, w którym pracownik „zazwyczaj świadczy pracę” — Pracownik świadczący pracę w więcej niż jednym umawiającym się państwie) 9
2011/C 139/15	Sprawa C-51/10 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 marca 2011 r. — Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Oznaczenie składające się wyłącznie z cyfr — Zgłoszenie oznaczenia „1000” do rejestracji w charakterze znaku towarowego dla broszur, magazynów i czasopism — Zarzucany temu oznaczeniu charakter opisowy — Kryteria obowiązujące przy stosowaniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Obowiązek uwzględnienia przez OHIM swojej wcześniejszej praktyki decyzyjnej) 10

2011/C 139/16	Sprawa C-85/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Telefónica Móviles España, SA przeciwko Administración del Estado, Secretaría de Estado de Telecomunicaciones (Usługi telekomunikacyjne — Dyrektywa 97/13/WE — Zezwolenia ogólne i indywidualne — Opłaty i należności stosowane do przedsiębiorstw posiadających indywidualne zezwolenia — Artykuł 11 ust. 2 — Wykładnia — Przepisy krajowe nieprzewidujące szczególnego przeznaczenia opłaty — Podniesienie opłaty w odniesieniu do systemów cyfrowych bez dokonania jej zmiany w odniesieniu do systemów analogowych pierwszej generacji — Zgodność).....	10
2011/C 139/17	Sprawa C-95/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo — Portugalia) — Strong Segurança SA przeciwko Município de Sintra, Securitas-Serviços e Tecnologia de Segurança (Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 47 ust. 2 — Bezpośrednia skuteczność — Zastosowanie do usług wymienionych w załączniku II B do dyrektywy)	11
2011/C 139/18	Sprawy połączone C-128/10 i C-129/10: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Symvoulio tis Epikrateias — Grecja) — Naftiliaki Etaireia Thasou AE (C-128/10), Amaltheia I Naftiki Etaireia (C-129/10) przeciwko Ypourgos Emporikis Naftilias (Odesłanie prejudycjalne — Swoboda świadczenia usług — Kabotaż morski — Rozporządzenie (EWG) nr 3577/92 — Artykuły 1 i 4 — Upřednie zezwolenie administracyjne dla usług kabotażu — Kontrola warunków bezpieczeństwa statków — Utrzymanie porządku w portach — Obowiązek świadczenia usług publicznych — Brak precyzyjnych i upřednio znanych kryteriów)	11
2011/C 139/19	Sprawa C-525/10 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 10 grudnia 2009 r. w sprawie T-390/09 Mariyus Noko Ngele przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 10 listopada 2010 r. przez Mariyusa Noko Ngele	12
2011/C 139/20	Sprawa C-540/10: Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2010 r. — Transportes y Excavaciones J. Asensi, S.L. przeciwko Królestwu Hiszpanii	12
2011/C 139/21	Sprawa C-51/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 4 lutego 2011 r. — Schutzverband der Spirituosen-Industrie e V przeciwko Sonnthurn Vertriebs GmbH	12
2011/C 139/22	Sprawa C-55/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 lutego 2011 r. — Vodafone España, S.A.	12
2011/C 139/23	Sprawa C-55/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 lutego 2011 r. — Vodafone España, S.A. przeciwko Ayuntamiento de Tudela	13
2011/C 139/24	Sprawa C-58/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 lutego 2011 r. — France Telecom España, S.A.	13
2011/C 139/25	Sprawa C-81/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-363/09 Longevity Health Products, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Gruppo Lepetit SpA, wniesione w dniu 22 lutego 2011 r. przez Longevity Health Products, Inc.	14

2011/C 139/26	Sprawa C-94/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo (Włochy) w dniu 28 lutego 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Survivalowi Godwinowi	14
2011/C 139/27	Sprawa C-107/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 3 marca 2011 r. — Ministero dell'Interno, Questura di Caltanissetta przeciwko Massimilianowi Rizzo	14
Sąd		
2011/C 139/28	Sprawa T-419/03: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2011 r. — Altstoff Recycling Austria przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — System zbiórki i recyklingu zużytych opakowań w Austrii — Porozumienia w sprawie zbiórki i sortowania zawierające klauzule wyłączności — Decyzja o wyłączeniu indywidualnym — Nałożone obowiązki — Zasada proporcjonalności)	15
2011/C 139/29	Sprawa T-369/07: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2011 r. — Łotwa przeciwko Komisji (Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych — Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych dla Łotwy za okres 2008–2012 — Termin trzech miesięcy — Artykuł 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87)	15
2011/C 139/30	Sprawa T-486/07: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2011 r. — Ford Motor przeciwko OHIM — Alkar Automotive (CA) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego CA — Wcześniejsze, słowny i graficzny, wspólnotowe znaki towarowe KA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))	16
2011/C 139/31	Sprawa T-233/09: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2011 r. — Access Info Europe przeciwko Radzie (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokument dotyczący trwającej procedury prawodawczej — Częściowa odmowa dostępu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin do wniesienia skargi — Dopuszczalność — Ujawnienie przez osobę trzecią — Brak ustania interesu prawnego — Identyfikacja delegacji państw członkowskich będących autorami wniosku — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji)	16
2011/C 139/32	Sprawa T-372/09: Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2011 r. — Visti Beheer przeciwko OHIM — Meister (GOLD MEISTER) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego GOLD MEISTER — Wcześniejsze, wspólnotowy i graficzny, słowne znaki towarowe MEISTER — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	17
2011/C 139/33	Sprawa T-429/09: Postanowienie Sądu z dnia 14 marca 2011 r. — Campailla przeciwko Komisji (Skarga o odszkodowanie — Termin przedawnienia — Artykuł 46 statutu Trybunału — Niedopuszczalność)	17

2011/C 139/34	Sprawa T-463/09: Postanowienie Sądu z dnia 8 marca 2011 r. — Herm. Sprenger przeciwko OHIM — Kieffer Sattlerwarenfabrik (Kształt strzemienia) (Wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o unieważnienie — Wycofanie wniosku o unieważnienie — Umorzenie postępowania) 17	17
2011/C 139/35	Sprawa T-44/10 P: Postanowienie Sądu z dnia 17 marca 2011 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Zwrot kosztów medycznych — Obowiązek uzasadnienia — Akt niekorzystny — Odwołanie oczywiście bezzasadne) 18	18
2011/C 139/36	Sprawa T-3/11: Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2011 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisja Europejska 18	18
2011/C 139/37	Sprawa T-51/11: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Aecops przeciwko Komisji 19	19
2011/C 139/38	Sprawa T-52/11: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Aecops przeciwko Komisji 20	20
2011/C 139/39	Sprawa T-53/11: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Aecops przeciwko Komisji 20	20
2011/C 139/40	Sprawa T-107/11 P: Odwołanie wniesione w dniu 18 lutego 2011 r. przez Europejską Fundację Kształcenia (ETF) od wyroku wydanego w dniu 9 grudnia 2010 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-87/08 Schuerings przeciwko ETF 21	21
2011/C 139/41	Sprawa T-108/11 P: Odwołanie wniesione w dniu 18 lutego 2011 r. przez Europejską Fundację Kształcenia (ETF) od wyroku wydanego w dniu 9 grudnia 2010 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-88/08 Vandeuren przeciwko ETF 22	22
2011/C 139/42	Sprawa T-110/11: Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2011 — ASA przeciwko OHIM — Merck (FEMIFERAL) 22	22
2011/C 139/43	Sprawa T-114/11: Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2011 r. — Giordano przeciwko Komisji 23	23
2011/C 139/44	Sprawa T-136/11: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2011 r. — pelicantravel.com s.r.o. przeciwko OHIM — Pelikan (Pelikan) 23	23
2011/C 139/45	Sprawa T-152/11: Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2011 r. — TMS Trademark-Schutzrechtsverwertungsgesellschaft przeciwko OHIM — Comercial Jacinto Parera (MAD) 24	24
2011/C 139/46	Sprawa T-153/11: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2011 r. — Zenato Azienda Vitivinicola Srl przeciwko OHIM — Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Verona (ZENATO RIPASSA) 24	24
2011/C 139/47	Sprawa T-154/11: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2011 r. — Zenato Azienda Vitivinicola przeciwko OHIM — Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Verona (Ripassa Zenato) 25	25

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2011/C 139/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 130 z 30.4.2011.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 120 z 16.4.2011.

Dz.U. C 113 z 9.4.2011.

Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Dz.U. C 95 z 26.3.2011.

Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht — Niemcy) — Deutsche Lufthansa AG przeciwko Gertraud Kumpan

(Sprawa C-109/09) ⁽¹⁾

(Umowa o pracę na czas określony — Dyrektywa 1999/70/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Rola sądu krajowego)

(2011/C 139/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona pozwana: Gertraud Kumpan

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesarbeitsgericht — Wykładnia art. 1, art. 2 ust. 1 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) oraz dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Uregulowanie krajowe zezwalające na zawieranie umowy na czas określony uzależnione od tylko jednego wymogu, by pracownik ukończył wiek 58 lat — Zgodność tego uregulowania z wyżej wskazanymi przepisami — Skutki prawne ewentualnego stwierdzenia niezgodności

Sentencja

Klauzulę 5 pkt 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., znajdującego się w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na

czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „ściśle obiektywny związek z wcześniejszą umową o pracę na czas nieokreślony, zawartą z tym samym pracodawcą”, przewidziane w § 14 ust. 3 Gesetz über Teilzeitarbeit und befristete Arbeitsverträge (ustawy o pracy w niepełnym wymiarze czasu i umowach o pracę na czas określony) z dnia 21 grudnia 2000 r., należy stosować do sytuacji, w których umowy o pracę na czas określony nie poprzedzała bezpośrednio umowa na czas nieokreślony zawarta z tym samym pracodawcą i w których obydwie umowy oddziela wieloletnia przerwa, gdy podczas całego tego okresu pierwotny stosunek zatrudnienia jest kontynuowany w odniesieniu do tej samej działalności, z tym samym pracodawcą, w formie nieprzerwanego następowania po sobie umów zawartych na czas określony. Na sądzie krajowym spoczywa obowiązek dokonania wykładni odnośnych przepisów prawa krajowego, tak dalece, jak jest to możliwe, zgodnej z tą klauzulą 5 pkt 1.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Prim'Awla tal-Qorti Ċivil — Republika Malty) — AJD Tuna Ltd przeciwko Direttur tal-Agricoltura u s-Sajd, Avukat Generali

(Sprawa C-221/09) ⁽¹⁾

(Rozporządzenie nr 530/2008 — Ważność — Wspólna polityka rybołówstwa — Ochrona zasobów — Odbudowa zasobów tuńczyka błękitnoplewego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym)

(2011/C 139/03)

Język postępowania: maltański

Sąd krajowy

Prim'Awla tal-Qorti Ċivili

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: AJD Tuna Ltd

Strona pozwana: Direttur tal-Agricoltura u s-Sajd, Avukat Generali

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Prim'Awla tal-Qorti Ċivili — Ważność rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiającego środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym (Dz.U. L 155, s. 9)

Sentencja

- 1) Badanie przedłożonych pytań nie ujawniło żadnego elementu, który mógłby wpłynąć na ważność rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiającego środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym oraz ważność art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa w świetle zasady kontrydiktoryjności i zasady skutecznej ochrony sądowej.
- 2) Badanie przedłożonych pytań nie ujawniło żadnego elementu, który mógłby wpłynąć na ważność rozporządzenia nr 530/2008 w świetle obowiązku uzasadniania aktów wynikającego z art. 296 ust. 2 TFUE, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady proporcjonalności.
- 3) Rozporządzenie nr 530/2008 jest nieważne, ponieważ — przyjęte na podstawie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 2317/2002 — przewiduje zakazy obowiązujące od dnia 23 czerwca 2008 r. w odniesieniu do statków rybackich do połowu okrężnicą pływających pod banderą hiszpańską lub zarejestrowanych w tym państwie członkowskim oraz wspólnotowych podmiotów gospodarczych, które zawarły z nimi umowy, podczas gdy w stosunku do statków do połowu okrężnicą pływających pod banderą maltańską, grecką, francuską, włoską oraz cypryjską lub zarejestrowanych w tych państwach członkowskich oraz wspólnotowych podmiotów gospodarczych, które zawarły z nimi umowy — zakazy obowiązujące od dnia 16 czerwca 2008 r., mimo że takie odmienne traktowanie nie jest obiektywnie uzasadnione.

(¹) Dz.U. C 205 z 29.8.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München — Niemcy) — Privater Rettungsdienst und Krankentransport Stadler przeciwko Zweckverband für Rettungsdienst und Feuerwehralarmierung Passau

(Sprawa C-274/09) (¹)

(Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Koncesja na świadczenie usług publicznych — Usługi z zakresu ratownictwa — Odróżnienie „zamówienia publicznego na usługi” od „koncesji na usługi”)

(2011/C 139/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Privater Rettungsdienst und Krankentransport Stadler

Strona pozwana: Zweckverband für Rettungsdienst und Feuerwehralarmierung Passau

przy udziale: Malteser Hilfsdienst eV, Bayerisches Rotes Kreuz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht München — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. a) i d) oraz ust. 4 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Pojęcia „zamówienie publiczne na usługi” i „koncesja na usługi” — Umowa dotycząca świadczenia usług pogotowia ratunkowego zawarta między instytucją zamawiającą a organizacjami ratunkowymi, zgodnie z którą wynagrodzenie za świadczone usługi jest określone w drodze negocjacji między tymi organizacjami a osobami trzecimi, jak np. instytucjami zabezpieczenia społecznego

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 lit. a) i d) oraz art. 4 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że wówczas, gdy wynagrodzenie wybranego wykonawcy jest w pełni zapewnione przez osoby inne niż instytucja zamawiająca, z którą zawarł on umowę w przedmiocie świadczenia usług pogotowia ratunkowego, i gdy wykonawca ten jest narażony na ryzyko prowadzenia działalności, nawet jeśli jest ono bardzo ograniczone, w szczególności w związku z tym, że wysokość opłat za korzystanie z omawianych usług zależy od wyników negocjacji prowadzonych co roku z osobami trzecimi i wykonawca nie ma gwarancji pełnego pokrycia kosztów poniesionych w ramach prowadzenia działalności zgodnie z zasadami ustanowionymi przez prawo krajowe, umowę tę należy zakwalifikować jako „koncesję na usługi” w rozumieniu art. 1 ust. 4 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State van België — Belgia) — Brussels Hoofdstedelijk Gewest i in. przeciwko Vlaams Gewest

(Sprawa C-275/09) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Porty lotnicze z pasem startowym o długości 2 100 m lub więcej — Pojęcie „budowa” — Odnowienie pozwolenia na eksploatację)

(2011/C 139/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Brussels Hoofdstedelijk Gewest, Pieter De Donder, Fernande De Becker, Katrien Colenbie, Philippe Hutsebaut, Bea Kockaert, VZW Boreas, Frédéric Petit, Stéphane de Burbure de Wezembeek, Lodewijk Van Dessel

Strona pozwana: Vlaams Gewest

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State van België — Wykładnia pkt 7 lit. a) załącznika I do dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40) — Budowa lotnisk posiadających pas startowy o długości 2 100 m lub więcej — Termin „budowa”

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 tiret drugie i pkt 7 załącznika I do dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r., należy interpretować w ten sposób, że:

— odnowienie istniejącego pozwolenia na eksploatację portu lotniczego przy braku robót lub interwencji zmieniających stan fizyczny miejsca nie może być zakwalifikowane jako „przedsięwzięcie” lub „budowa” w rozumieniu tych przepisów;

— sąd krajowy powinien jednak ustalić na podstawie mającego zastosowanie uregulowania krajowego i ewentualnie z uwzględnieniem łącznego rezultatu szeregu robót lub interwencji zrealizowanych od czasu wejścia w życie tej dyrektywy, czy pozwolenie to stanowi część wieloetapowej procedury zatwierdzającej, której celem ostatecznym jest przeprowadzenie działań stanowiących przedsięwzięcie w roz-

mieniu pkt 13 tiret pierwsze załącznika II w związku z pkt 7 załącznika I do tej dyrektywy. W przypadku nieprzeprowadzenia oceny oddziaływania takich robót lub interwencji na środowisko na wcześniejszym etapie procedury zatwierdzającej sąd krajowy powinien zapewnić skuteczność dyrektywy, czuwając nad tym, by taka ocena została przeprowadzona przynajmniej na etapie wydania pozwolenia na eksploatację.

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 07.11.2009 r.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-326/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/113/WE — Polityka społeczna — Równość traktowania kobiet i mężczyzn — Dostęp do dóbr i usług oraz dostarczanie dóbr i usług — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2011/C 139/06)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. van Beek i M. Kaduczak, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Dowgielewicz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług (Dz.U. L 373, s. 37) lub poinformowania o tych przepisach

Sentencja

1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy wymienionej dyrektywy.

2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Cour de cassation — Francja) — postępowania z wniosku Josepa Peñarroya Fa

(Sprawy połączone C-372/09 i C-373/09) ⁽¹⁾

(Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 49 WE — Swoboda świadczenia usług — Ograniczenia — Tłumacze przysięgli — Wykonywanie władzy publicznej — Przepisy krajowe, zgodnie z którymi biegłym sądowym może być jedynie osoba wpisana na listę biegłych prowadzoną przez krajowe organy sądowe — Uzasadnienie — Proporcjonalność — Dyrektywa 2005/36/WE — Pojęcie zawodu regulowanego)

(2011/C 139/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation (sąd kasacyjny)

Strona w postępowaniach przed sądem krajowym

Josep Peñarroya Fa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 43 WE, 45 WE, 49 WE i 50 WE — Przepis krajowy zastrzegający tytuł biegłego sądowego dla osób wpisanych na listy sporządzone przez krajowe władze sądownicze i uzależniający ten wpis od spełnienia przesłanek wieku, kwalifikacji, nieskazitelnego charakteru i niezależności, ale nieprzewidujący ani uwzględnienia uznania za biegłego przez władze sądownicze innego państwa członkowskiego, ani wprowadzenia innych sposobów kontroli ww. przesłanek — Zgodność tego przepisu z postanowieniami prawa pierwotnego w przedmiocie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

Sentencja

- 1) Zadanie powierzane w konkretnej sprawie przez sąd w ramach rozpoznawanej sprawy osobie posiadającej wiadomości specjalne, działającej w charakterze tłumacza przysięgłego, stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 50 WE, któremu obecnie odpowiada art. 57 TFUE.
- 2) Działalność tłumaczy przysięgłych taka jak działalność będąca przedmiotem sporu przed sądem krajowym nie jest działalnością związaną z wykonywaniem władzy publicznej w rozumieniu art. 45 akapit pierwszy WE, któremu obecnie odpowiada art. 51 akapit pierwszy TFUE.
- 3) Artykuł 49 WE, któremu obecnie odpowiada art. 56 TFUE, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak w sprawie przed sądem krajowym, na mocy których wpisanie na listę tłumaczy przysięgłych podlega wymogom w zakresie posiadanych kwalifikacji, przy czym osoby zainteresowane nie mają możliwości poznania uzasadnienia decyzji podjętej w ich sprawie, a decyzja ta nie jest skutecznie zaskarżalna przed sądem w sposób umożliwiający zbadanie jej zgodności z prawem, w szczególności pod

kątem ustalenia, czy został spełniony wymóg wynikający z prawa Unii, by kwalifikacje zdobyte przez osobę zainteresowaną w innych państwach członkowskich i tam uznawane zostały należycie uwzględnione.

- 4) Artykuł 49 WE, któremu obecnie odpowiada art. 56 TFUE, stoi na przeszkodzie takiemu wymogowi jak przewidziany w art. 2 loi n° 71 498 du 29 juin 1971 relative aux experts judiciaires (ustawy nr 71 498 z dnia 29 czerwca 1971 r. o biegłych sądowych) w brzmieniu ustalonym na mocy loi n° 2004 130 du 11 février 2004 (ustawy nr 2004 130 z dnia 11 lutego 2004 r.), zgodnie z którym tłumacz przysięgły może zostać wpisany na krajową listę biegłych sądowych jedynie wówczas, gdy wykaże, iż pozostawał na liście prowadzonej przez sąd apelacyjny w okresie trzech kolejnych lat, gdyż tego rodzaju wymóg stanowi przeszkodę, by w ramach badania wniosku osoby zamieszkałej w innym państwie członkowskim, która nie wykazała, że była wpisana na taką listę, w należyty sposób uwzględnić uzyskane przez tę osobę kwalifikacje uznawane w innym państwie członkowskim, tak by ustalić, czy i w jakim zakresie kwalifikacje te mogą być równoważne umiejętnościom, jakich zazwyczaj można oczekiwać od osoby, która pozostawała przez trzy kolejne lata na liście biegłych sądowych prowadzonej przez sąd apelacyjny.
- 5) Obowiązki tłumaczy przysięgłych wykonywane przez osoby wpisane na taką listę jak krajowa lista biegłych sądowych prowadzona przez Cour de cassation nie mieszczą się w pojęciu „zawodu regulowanego” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel — Belgia) — Maurits Casteels przeciwko British Airways plc

(Sprawa C-379/09) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ pracowników — Artykuły 45 TFUE i 48 TFUE — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Ochrona uprawnień do dodatkowych świadczeń emerytalnych lub rentowych — Brak działania ze strony Rady — Pracownik zatrudniany przez tego samego pracodawcę kolejno w różnych państwach członkowskich)

(2011/C 139/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maurits Casteels

Strona pozwana: British Airways plc

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbeidshof te Brussel — Wykładnia art. 39 WE oraz art. 42 WE dyrektywy Rady 98/49/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie ochrony uprawnień do dodatkowych świadczeń emerytalnych lub rentowych pracowników i osób prowadzących działalność na własny rachunek przemieszczaających się we Wspólnocie (Dz.U. L 209, s. 46) — Brak działania ze strony Rady — Pracownik zatrudniony kolejno (nie w ramach delegacji) w zakładach tego samego pracodawcy znajdujących się w różnych państwach członkowskich i każdorazowo obejmowany dodatkowym ubezpieczeniem emerytalnym mającym lokalny zakres stosowania

Sentencja

- 1) Artykuł 48 TFUE nie jest bezpośrednio skuteczny, na co osoba prywatna mogłaby powołać się względem jej pracodawcy należącego do sektora prywatnego w ramach sporu zawisłego przed sądami krajowymi.
- 2) Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby w ramach obowiązkowego stosowania układu zbiorowego pracy:
 - dla celów ustalenia okresu prowadzącego do nabycia ostatecznych uprawnień do dodatkowych świadczeń emerytalnych w danym państwie członkowskim nie uwzględniano się okresów zatrudnienia ukończonych u tego samego pracodawcy w zakładach położonych w innych państwach członkowskich, i to na podstawie tej samej ogólnej umowy o pracę; oraz
 - pracownika przeniesionego za jego zgodą z zakładu jego pracodawcy położonego w jednym państwie członkowskim do innego zakładu tego samego pracodawcy, położonego w innym państwie członkowskim, należało uznać za opuszczającego tego pracodawcę z własnej woli.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Charles Defossez przeciwko Christianowi Wiartowi działającemu w charakterze syndyka masy upadłościowej Sotimon SARL, Office national de l'emploi — fonds de fermeture d'entreprises, Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (CGEA)

(Sprawa C-477/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywy 80/987/EWG i 2002/74/WE — Niewypłacalność pracodawcy — Ochrona pracowników najemnych — Wypłata należności z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowników — Ustalenie właściwej instytucji gwarancyjnej — Korzystniejsza gwarancja na podstawie prawa krajowego — Możliwość skorzystania z takiej gwarancji)

(2011/C 139/09)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Charles Defossez

Strona pozwana: Christian Wiart, działający w charakterze syndyka masy upadłościowej Sotimon SARL, Office national de l'emploi — fonds de fermeture d'entreprises, Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (CGEA)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 8a dyrektywy Rady nr 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy zmienionej dyrektywą nr 2002/74/WE (Dz.U. L 270, s. 10) w związku z art. 9 tej dyrektywy — Określenie instytucji odpowiedzialnej za wypłatę należności z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowników — Instytucja gwarancyjna w państwie członkowskim, na terytorium którego pracownicy stale pracują — Prawo pracownika do skorzystania z korzystniejszej gwarancji instytucji, w której pracodawca jest ubezpieczony i na rzecz której płaci składki zgodnie z prawem krajowym

Sentencja

- 1) Artykuł 3 dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. dotyczącej ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy w brzmieniu obowiązującym przed wprowadzeniem do niej zmian przez dyrektywę 2002/74/WE należy interpretować w ten sposób, że w zakresie wypłaty należności z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracownika, który stale wykonywał pracę w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym znajduje się siedziba jego pracodawcy, uznanego za niewypłacalnego przed dniem 8 października 2005 r., w sytuacji gdy pracodawca ten nie ma siedziby w tym innym państwie członkowskim i wypełnia obowiązek udziału w finansowaniu instytucji gwarancyjnej w państwie członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba, to na tej instytucji spoczywają obowiązki określone w tym artykule.
- 2) Dyrektywa 80/987 nie stoi na przeszkodzie temu, aby ustawodawstwo państwa członkowskiego przewidywało możliwość skorzystania przez pracownika najemnego z gwarancji należności pracowniczych instytucji krajowej, zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego uzupełniającej lub zastępującej gwarancję udzieloną przez instytucję, która jest właściwa na podstawie dyrektywy, pod warunkiem że gwarancja ta wiąże się z wyższym poziomem ochrony pracownika.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação do Porto — Portugalia) — Manuel Carvalho Ferreira Santos przeciwko Companhia Europeia de Seguros, S.A.

(Sprawa C-484/09) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 72/166/EWG — Artykuł 3 ust. 1 — Dyrektywa 84/5/EWG — Artykuł 2 ust. 1 — Dyrektywa 90/232/EWG — Artykuł 1 — Prawo do odszkodowania z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wynikające z ruchu pojazdów mechanicznych — Przesłanki ograniczenia odszkodowania — Przyczynienie się do powstania szkody — Brak możliwości przypisania winy kierującym — Odpowiedzialność na zasadzie ryzyka)

(2011/C 139/10)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal da Relação do Porto

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Manuel Carvalho Ferreira Santos

Strona pozwana: Companhia Europeia de Seguros, S.A.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal da Relação do Porto — Wykładnia art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 103, s. 1), art. 2 ust. 1 drugiej dyrektywy Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych (Dz.U. L 8, s. 17) i art. 1 trzeciej dyrektywy Rady 90/232/EWG z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 129, s. 33) — Określenie reżimu odpowiedzialności cywilnej mającego zastosowanie do szkód wynikających z ruchu pojazdów — Przesłanki ograniczenia odszkodowania z obowiązkowego ubezpieczenia uzasadnionego przyczynieniem się do powstania szkody przez jednego z kierujących odpowiedzialnych za wypadek — Brak winy obu kierujących — Odpowiedzialność na zasadzie ryzyka

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za

szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności, art. 2 ust. 1 drugiej dyrektywy Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych oraz art. 1 trzeciej dyrektywy Rady 90/232/EWG z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które — gdy ze zderzenia pojazdów wynika szkoda, a wina nie może zostać przypisana żadnemu z kierujących — rozkłada odpowiedzialność za te szkody proporcjonalnie do stopnia przyczynienia się każdego z pojazdów do ich zaistnienia, a w razie wątpliwości w tej kwestii określa, że przyczyniły się one do ich zaistnienia w jednakowym stopniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 13.2.2010

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Tanja Borger przeciwko Tiroler Gebietskrankenkasse

(Sprawa C-516/09) ⁽¹⁾

(Zabezpieczenie społeczne pracowników — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Zakres podmiotowy stosowania — Wykładnia pojęcia „pracownik najemny” — Świadczenia na dziecko na utrzymaniu — Przedłużenie urlopu bezpłatnego)

(2011/C 139/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tanja Borger

Strona pozwana: Tiroler Gebietskrankenkasse

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) — Świadczenia na dziecko na utrzymaniu — Zakres podmiotowy stosowania — Wykładnia pojęcia „pracownik” — Osoba zamieszkująca w Szwajcarii, która uzgodniła ze swoim pracodawcą, mającym siedzibę w państwie członkowskim, zawieszenie stosunku pracy z uwagi na narodziny dziecka („Karenz”), przekraczające dwuletni okres zawieszenia, przewidziany ustawą tego państwa członkowskiego.

Sentencja

Osobie znajdującej się w sytuacji takiej jak skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym podczas sześciomiesięcznego przedłużenia urlopu bezpłatnego, z którego skorzystała po urodzeniu dziecka, należy przyznać przymiot „pracownika najemnego” w rozumieniu art. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., pod warunkiem że podczas tego okresu osoba ta była ubezpieczona, choćby tylko od jednego rodzaju ryzyka, w ramach ubezpieczenia obowiązkowego lub fakultatywnego w powszechnym lub szczególnym systemie zabezpieczenia społecznego, o którym mowa w art. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy warunek ten został spełniony w rozpatrywanym przez niego sporze.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten — Szwecja) — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-540/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 13 część B lit. d) pkt 5 — Zwolnienia — Gwarancja emisji („underwriting guarantee”) świadczona przez instytucje kredytowe za zapłatą prowizji spółkom emitującym w ramach emisji akcji na rynku kapitałowym — Transakcje dotyczące papierów wartościowych)

(2011/C 139/12)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp

Strona pozwana: Skatteverket

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Högsta förvaltningsdomstolen (dawniej Regeringsrätten) — Wykładnia art. 13 część B szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Zwolnienia — Gwarancja emisji świadczona przez bank spółce emitującej nowe akcje za zapłatą prowizji — Transakcja polegająca na

zobowiązaniu się banku do nabycia części akcji spółki będącej emitentem w przypadku gdyby w terminie nie dokonano subskrypcji na wystarczającą liczbę akcji, w celu zagwarantowania spółce będącej emitentem finansowania zamierzonego przez emisję (underwriting)

Sentencja

Artykuł 13 część B lit. d) pkt 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku powinien być interpretowany w ten sposób, że zwolnienie z podatku VAT przewidziane w tym przepisie obejmuje usługi, jakie instytucja kredytowa świadczy w formie gwarancji emisji za wynagrodzeniem spółce zamierzającej emitować akcje, na podstawie której instytucja ta zobowiązuje się do nabycia akcji, na które nie dokonano zapisu w dniu zakończenia subskrypcji.

(¹) Dz.U. C 51 z 27.2.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 17 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-23/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dopuszczenie do swobodnego obrotu świeżych bananów — Zadeklarowana masa nieodpowiadająca masie rzeczywistej — Obowiązek kontrolowania przez organy celne zadeklarowanej masy — Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 68 i nast. — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 290a — Załącznik 38b — System środków własnych — Utrata wpływów — Rozporządzenie (EWG, Euratom) nr 1552/89 — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 — Artykuły 2, 6, 9, 10 i 11)

(2011/C 139/13)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 68 i nast. rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy

kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1), art. 290a rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1) oraz jego załącznika 38b, a także art. 2, 6, 9, 10 et 11 rozporządzeń Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1) oraz (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1) — Dopuszczenie do swobodnego obrotu świeżych bananów — Zadeklarowana masa nieodpowiadająca masie rzeczywistej — Środki własne — Utrata wpływów

Sentencja

1) Poprzez systematyczne przyjmowanie przez portugalskie organy celne w latach 1998-2002 zgłoszeń o dopuszczenie do swobodnego obrotu świeżych bananów, podczas gdy organy te wiedziały lub w rozsądny sposób powinny były wiedzieć o tym, że zadeklarowana masa nie odpowiadała rzeczywistej masie bananów, a także poprzez odmowę przez portugalskie organy udostępnienia środków własnych odpowiadających utraconym wpływom i należnym odsetkom za zwłokę, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13, 68 i 71 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny w związku z art. 290a rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 89/97 z dnia 20 stycznia 1997 r., a także na mocy art. 2, 6 i 9–11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, zmienionego przez rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 1355/96 z dnia 8 lipca 1996 i tych samych artykułów rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Komisja Europejska i Republika Portugalska ponoszą swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel — Luksemburg) — Heiko Koelzsch przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-29/10) (¹)

(Konwencja rzymska o prawie właściwym dla zobowiązań umownych — Umowa o pracę — Wybór dokonany przez strony — Bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa mającego zastosowanie w przypadku braku wyboru prawa — Określenie tego prawa — Pojęcie państwa, w którym pracownik „zazwyczaj świadczy pracę” — Pracownik świadczący pracę w więcej niż jednym umawiającym się państwie)

(2011/C 139/14)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Heiko Koelzsch

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel — Wykładnia art. 6 ust. 2 lit. a) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 r. (Dz.U. L 266, s. 1) — Określenie prawa mającego zastosowanie do powództwa wniesionego z tytułu niezgodnego z prawem zwolnienia w braku wyboru prawa dokonanego przez strony indywidualnej umowy o pracę — Pojęcie miejsca, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę — Pracownik wykonujący pracę w kilku państwach, ale powracający regularnie do jednego z nich

Sentencja

Artykuł 6 ust. 2 lit. a) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy pracownik wykonuje działalność w więcej niż jednym umawiającym się państwie, państwem, w którym zazwyczaj świadczy pracę w wykonaniu umowy, w rozumieniu tego przepisu jest państwo, w którym lub z którego — przy uwzględnieniu ogółu elementów cechujących wspomnianą działalność — pracownik wywija się z zasadniczej części swoich obowiązków wobec pracodawcy.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 marca 2011 r. — Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-51/10 P) ⁽¹⁾

(*Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Oznaczenie składające się wyłącznie z cyfr — Zgłoszenie oznaczenia „1000” do rejestracji w charakterze znaku towarowego dla broszur, magazynów i czasopism — Zarzucany temu oznaczeniu charakter opisowy — Kryteria obowiązujące przy stosowaniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Obowiązek uwzględnienia przez OHIM swojej wcześniejszej praktyki decyzyjnej*)

(2011/C 139/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. (przedstawiciel: A. von Mühlendahl, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie T-298/06 Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. przeciwko OHIM, na mocy którego Sąd oddalił skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji R 447/2006-4 Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 7 sierpnia 2006 r. oddalającej odwołanie od decyzji eksperta o odmowie dokonania rejestracji słownego znaku towarowego „1000” dla towarów i usług należących do klas 16, 28 i 41 — Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Telefónica Móviles España, SA przeciwko Administración del Estado, Secretaría de Estado de Telecomunicaciones

(Sprawa C-85/10) ⁽¹⁾

(*Usługi telekomunikacyjne — Dyrektywa 97/13/WE — Zezwolenia ogólne i indywidualne — Opłaty i należności stosowane do przedsiębiorstw posiadających indywidualne zezwolenia — Artykuł 11 ust. 2 — Wykładnia — Przepisy krajowe nieprzewidujące szczególnego przeznaczenia opłaty — Podniesienie opłaty w odniesieniu do systemów cyfrowych bez dokonania jej zmiany w odniesieniu do systemów analogowych pierwszej generacji — Zgodność*)

(2011/C 139/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telefónica Móviles España, SA

Strona pozwana: Administración del Estado, Secretaría de Estado de Telecomunicaciones

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji [zezwoleń] w dziedzinie usług telekomunikacyjnych (Dz.U. L 117, s. 15) — Opłaty stosowane wobec przedsiębiorstw posiadających indywidualne zezwolenia — Nakładanie ciężarów pieniężnych innych niż dozwolone przez dyrektywę na cele nieprzewidziane w tej dyrektywie — Penalizacja bardziej zaawansowanych technologii w stosunku do technologii przestarzałych

Sentencja

Przewidziane w art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji [zezwoleń] w dziedzinie usług telekomunikacyjnych wymogi, zgodnie z którymi opłata nałożona na operatorów usług telekomunikacyjnych z tytułu wykorzystywania rzadkich zasobów powinna mieć na celu zapewnienie optymalnego wykorzystania takich zasobów i uwzględniać konieczność sprzyjania rozwojowi innowacyjnych usług i konkurencji, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniom krajowym, które przewidują nałożenie opłaty na operatorów usług telekomunikacyjnych posiadających indywidualne zezwolenie na wykorzystywanie częstotliwości radiowych, nie przewidując szczególnego przeznaczenia przychodów uzyskanych z

tytułu tej opłaty, i które w istotny sposób podwyższają wysokość tej opłaty w odniesieniu do określonej technologii, w odniesieniu do innej technologii pozostawiając tę opłatę niezmienną.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo — Portugalia) — Strong Segurança SA przeciwko Município de Sintra, Securitas-Serviços e Tecnologia de Segurança

(Sprawa C-95/10) (¹)

(Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 47 ust. 2 — Bezpośrednia skuteczność — Zastosowanie do usług wymienionych w załączniku II B do dyrektywy)

(2011/C 139/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Strong Segurança SA

Strony pozwane: Município de Sintra, Securitas-Serviços e Tecnologia de Segurança

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supremo Tribunal Administrativo — Wykładnia art. 21, art. 23, art. 35 ust. 4 i art. 47 ust. 2 oraz załącznika II B do dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Możliwości gospodarcze i finansowe oferentów — Prawo podmiotu gospodarczego do powoływania się na możliwości innych podmiotów — Bezpośrednia skuteczność dyrektywy, której transpozycja nastąpiła z opóźnieniem

Sentencja

Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku stosowania art. 47 ust. 2 także do zamówień dotyczących usług wymienionych w załączniku II B do tej dyrektywy. Dyrektywa ta jednocześnie nie zakazuje jednak państwom członkowskim lub ewentualnie instytucjom zamawiającym przewidzieć w ustawodawstwie wewnętrznym lub w dokumentacji zamówienia, że przepis ten będzie miał zastosowanie.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Symvoulio tis Epikrateias — Grecja) — Naftiliaki Etaireia Thasou AE (C-128/10), Amaltheia I Naftiki Etaireia (C-129/10) przeciwko Ypourgos Emporikis Naftilias

(Sprawy połączone C-128/10 i C-129/10) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda świadczenia usług — Kabotaż morski — Rozporządzenie (EWG) nr 3577/92 — Artykuły 1 i 4 — Uprzednie zezwolenie administracyjne dla usług kabotażu — Kontrola warunków bezpieczeństwa statków — Utrzymanie porządku w portach — Obowiązek świadczenia usług publicznych — Brak precyzyjnych i uprzednio znanych kryteriów)

(2011/C 139/18)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Naftiliaki Etaireia Thasou AE (C-128/10), Amaltheia I Naftiki Etaireia (C-129/10)

Strona pozwana: Ypourgos Emporikis Naftilias

Przy udziale: Koinopraxia Epibatikon Ochimatagogon Ploion Kavalas — Thasou (C-128/10)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Symvoulio tis Epikrateias — Wykładnia art. 1, 2 i 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski) (Dz.U. L 364, s. 7) — Przepisy krajowe ustanawiające obowiązek uprzedniego zezwolenia administracyjnego dla usług kabotażu — System umożliwiający kontrolę wykonalności połączeń z zachowaniem bezpieczeństwa statków i porządku w portach — Brak precyzyjnych i uprzednio znanych kryteriów

Sentencja

Przepisy art. 1 w związku z art. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski) należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które ustanawiają system uprzednich zezwoleń dla usług kabotażu morskiego przewidując przyjęcie decyzji administracyjnych zobowiązujących do przestrzegania określonych przydziałów czasu ze względów związanych, z jednej strony, z bezpieczeństwem statków i porządkiem w portach, a z drugiej strony, z obowiązkiem świadczenia usług publicznych, pod warunkiem że system taki będzie oparty na obiektywnych, niedyskryminacyjnych i uprzednio znanych kryteriach, w szczególności w wypadku, gdy kilku armatorów zamierza wejść do tego samego portu w tej samej chwili. W odniesieniu do decyzji administracyjnych nakładających obowiązek świadczenia usług publicznych jest ponadto konieczne, aby mogło być

wykazane rzeczywiste zapotrzebowanie na usługi publiczne z powodu nienależytego funkcjonowania regularnych usług transportu w sytuacji wolnej konkurencji. Do sądu krajowego należy ocena, czy w sprawach przed nim zawisłych warunki te są spełnione.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 10 grudnia 2009 r. w sprawie T-390/09 Mariyus Noko Ngele przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 10 listopada 2010 r. przez Mariyusa Noko Ngele

(Sprawa C-525/10 P)

(2011/C 139/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mariyus Noko Ngele (przedstawiciel: adwokat F. Sabakunzi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 10 marca 2011 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2010 r. — Transportes y Excavaciones J. Asensi, S.L. przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-540/10)

(2011/C 139/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Transportes y Excavaciones J. Asensi, S.L. (przedstawiciel(-e): C. Nicolau Castellanos, adwokat)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Postanowieniem z dnia 10 marca 2011 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ósma) orzekł, iż jest w sposób oczywisty niewłaściwy do rozpoznania niniejszej skargi.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 4 lutego 2011 r. — Schutzverband der Spirituosen-Industrie e V przeciwko Sonnthurn Vertriebs GmbH

(Sprawa C-51/11)

(2011/C 139/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Schutzverband der Spirituosen-Industrie eV

Strona pozwana: Sonnthurn Vertriebs GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy termin „zdrowie” zawarty w definicji pojęcia „oświadczenie zdrowotne” określonego w art. 2 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (¹) zmienionego ostatnio przez rozporządzenie Komisji (UE) nr 116/2010 z dnia 9 lutego 2010 r. (²) obejmuje również ogólne dobre samopoczucie?

2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie wymienione w pkt 1:

Czy stwierdzenie zamieszczone w przekazie o charakterze komercyjnym w ramach etykietowania lub prezentacji lub w reklamie żywności, która jako taka ma być dostarczana konsumentowi, odnosi się co najmniej także do związanego ze zdrowiem dobrego samopoczucia, czy też jedynie do ogólnego dobrego samopoczucia, jeżeli powołuje się na jedną z funkcji wymienionych w art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1924/2006 w sposób opisany w art. 2 ust. 2 pkt 5 tego rozporządzenia?

3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze i jeżeli stwierdzenie w znaczeniu opisanym w pytaniu drugim odnosi się przynajmniej także do związanego ze zdrowiem dobrego samopoczucia:

Czy zaliczenie do zakresu zakazu przewidzianego w art. 4 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1924/2006 stwierdzenia, zgodnie z którym określony napój o zawartości alkoholu większej niż 1,2 % objętości nie obciąża i nie oddziałuje niekorzystnie na organizm i jego funkcje jest, mając na względzie wolność posiadania opinii oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei zgodnie z art. 6 ust. 3 TFUE w zw. z art. 10 EKPC, zgodne z wspólnotową zasadą proporcjonalności?

(¹) Dz.U. L 404, s. 9.

(²) Dz.U. L 37, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 lutego 2011 r. — Vodafone España, S.A.

(Sprawa C-55/11)

(2011/C 139/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vodafone España, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 dyrektywy 2002/20/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa krajowego zezwalającym na ustanowienie opłaty z tytułu praw do instalacji urządzeń na gminnym mieniu publicznym obciążającej operatorów, którzy, nie będąc właścicielami sieci, korzystają z niej w celu świadczenia usług telefonii komórkowej?
- 2) W przypadku gdyby wskazane powyżej obciążenie zostało uznane za zgodne z art. 13 dyrektywy 2002/20/WE, czy warunki, w których opłata jest wymagana na mocy spornej uchwały lokalnej, spełniają wymogi obiektywności, proporcjonalności i niedyskryminacji ustanowione w tym przepisie, jak również potrzebę zapewnienia optymalnego wykorzystania przedmiotowych urządzeń?
- 3) Czy należy uznać, iż wskazany powyżej art. 13 dyrektywy 2002/20/WE jest bezpośrednio skuteczny?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 lutego 2011 r. — Vodafone España, S.A. przeciwko Ayuntamiento de Tudela

(Sprawa C-55/11)

(2011/C 139/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vodafone España, S.A.

Strona pozwana: Ayuntamiento de Tudela

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 dyrektywy 2002/20/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa krajowego zezwalającym na ustanowienie opłaty z tytułu praw do instalacji urządzeń na gminnym mieniu publicznym obciążającej operatorów, którzy, nie będąc właścicielami

sieci, korzystają z niej w celu świadczenia usług telefonii komórkowej?

- 2) W przypadku gdyby wskazane powyżej obciążenie zostało uznane za zgodne z art. 13 dyrektywy 2002/20/WE, czy warunki, w których opłata jest wymagana na mocy spornej uchwały lokalnej, spełniają wymogi obiektywności, proporcjonalności i niedyskryminacji ustanowione w tym przepisie, jak również potrzebę zapewnienia optymalnego wykorzystania przedmiotowych urządzeń?
- 3) Czy należy uznać, iż wskazany powyżej art. 13 dyrektywy 2002/20/WE jest bezpośrednio skuteczny?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 lutego 2011 r. — France Telecom España, S.A.

(Sprawa C-58/11)

(2011/C 139/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: France Telecom España, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 dyrektywy 2002/20/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa krajowego zezwalającym na ustanowienie opłaty z tytułu praw do instalacji urządzeń na gminnym mieniu publicznym obciążającej operatorów, którzy, nie będąc właścicielami sieci, korzystają z niej w celu świadczenia usług telefonii komórkowej?
- 2) W przypadku gdyby wskazane powyżej obciążenie zostało uznane za zgodne z art. 13 dyrektywy 2002/20/WE, czy warunki, w których opłata jest wymagana na mocy spornej uchwały lokalnej, spełniają wymogi obiektywności, proporcjonalności i niedyskryminacji ustanowione w tym przepisie, jak również potrzebę zapewnienia optymalnego wykorzystania przedmiotowych urządzeń?
- 3) Czy należy uznać, iż wskazany powyżej art. 13 dyrektywy 2002/20/WE jest bezpośrednio skuteczny?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 21.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-363/09 Longevity Health Products, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Gruppo Lepetit SpA, wniesione w dniu 22 lutego 2011 r. przez Longevity Health Products, Inc.

(Sprawa C-81/11 P)

(2011/C 139/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Longevity Health Products, Inc. (przedstawiciel: J. Korab, adwokat)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) Gruppo Lepetit SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- dopuszczenie odwołania wniesionego przez Longevity Health Products, Inc.;
- uchylenie wyroku Sądu z dnia 16 grudnia 2010 r.;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył jej prawo do rzetelnego procesu nie przyznając jej dodatkowego terminu na ustosunkowanie się argumentów OHIM.

Wnosząca odwołanie twierdzi również, że Sąd nie zajął stanowiska w przedmiocie argumentów właściciela znaku towarowego dotyczących prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo (Włochy) w dniu 28 lutego 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Survivalowi Godwinowi

(Sprawa C-94/11)

(2011/C 139/26)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Bergamo.

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Survival Godwin

Pytanie prejudycjalne

Czy w świetle zasad lojalnej współpracy oraz skuteczności dyrektyw, artykuły 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE⁽¹⁾ przeciwstawiają się możliwości uznania, że zachowanie obywatela państwa trzeciego, którego pobyt w państwie członkowskim jest nielegalny może, z uwagi na sam brak współpracy z jego strony w postępowaniu dotyczącym wydalenia a w szczególności na samo niezastosowanie się do nakazu wydalenia wydanego przez organ administracji, stanowić przestępstwo i podlegać karze pozbawienia wolności do lat czterech w przypadku niezastosowania się do pierwszego nakazu wydanego przez Questore oraz pozbawienia wolności do lat pięciu w przypadku niezastosowania się do kolejnych nakazów?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 3 marca 2011 r. — Ministero dell'Interno, Questura di Caltanissetta przeciwko Massimilianowi Rizzo

(Sprawa C-107/11)

(2011/C 139/27)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministero dell'Interno, Questura di Caltanissetta

Strona pozwana: Massimiliano Rizzo

Pytania prejudycjalne

Czy z art. 43 i 49 traktatu WE zgodne są przepisy krajowe wprowadzone w dekrecie Bersaniego, czyli dekrecie z mocą ustawy nr 223 z dnia 4 lipca 2006 r. przekształconym w ustawę nr 248 z dnia 4 sierpnia 2006 r., przewidujące między innymi

- a) istnienie ogólnej tendencji ochrony posiadaczy koncesji wydanych we wcześniejszym okresie na podstawie przetargu, z którego niezgodnie z prawem wykluczono część podmiotów,
- b) istnienie przepisów, które faktycznie gwarantują utrzymanie uzyskanej pozycji rynkowej (jak np. obowiązujący nowych koncesjonariuszy zakaz zakładania ich punktów w odległości mniejszej niż określono od punktów już istniejących);
- c) określenie sytuacji, w których dochodzi do cofnięcia koncesji w przypadku, gdy koncesjonariusz prowadzi, bezpośrednio lub pośrednio, działalność transgraniczną związaną z grami, zbliżoną do tej objętej koncesją.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2011 r. — Altstoff Recycling Austria przeciwko Komisji(Sprawa T-419/03) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — System zbiórki i recyklingu zużytych opakowań w Austrii — Porozumienia w sprawie zbiórki i sortowania zawierające klauzule wyłączności — Decyzja o wyłączeniu indywidualnym — Nałożone obowiązki — Zasada proporcjonalności)

(2011/C 139/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Altstoff Recycling Austria AG, dawniej Altstoff Recycling Austria AG i ARGEV Verpackungsverwertungsgesellschaft mbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: H. Wollmann, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo W. Mölls, następnie W. Mölls i H. Gading, i wreszcie R. Sauer, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: EVA Erfassen und Verwerten von Altstoffen GmbH (Wiedeń) (przedstawiciele: A. Reidlinger i I. Hartung, adwokaci); Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte (Wiedeń) (przedstawiciel: K. Wessely, adwokat)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 2 i 3 decyzji Komisji 2004/208/WE z dnia 16 października 2003 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawy COMP D3/35470 — ARA i COMP D3/35473 — ARGEV, ARO) (Dz.U. 2004, L 75, s. 59).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Altstoff Recycling Austria AG pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, EVA Erfassen und Verwerten von Altstoffen GmbH oraz Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 6.3.2004.

Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2011 r. — Łotwa przeciwko Komisji(Sprawa T-369/07) ⁽¹⁾

(Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych — Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych dla Łotwy za okres 2008–2012 — Termin trzech miesięcy — Artykuł 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87)

(2011/C 139/29)

Język postępowania: łotewski

Strony

Strona skarżąca: Republika Łotewska (przedstawiciele: początkowo E. Balode-Buraka i K. Bārdiņa, następnie L. Ostrovska i ostatecznie L. Ostrovska i K. Drēviņa, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: U. Wölker, E. Kalnins i I. Rubene, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Republika Litewska (przedstawiciel: D. Kriauciūnas, pełnomocnik) i Republika Słowacka (przedstawiciele: początkowo J. Čorba, a następnie przez B. Ricziova, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo Z. Bryanston-Cross, a następnie S. Behzadi-Spencer, I. Rao oraz F. Penlington, pełnomocnicy, wspierani przez J. Mauriciego, barrister)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 3409 z dnia 13 lipca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Republikę Łotewską na lata 2008-2012 zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2007) 3409 z dnia 13 lipca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Republikę Łotewską na lata 2008–2012 zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE.

- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Republikę Łotewską.
- 3) Republika Litewska, Republika Słowacka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ponoszą koszty własne.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2011 r. — Ford Motor przeciwko OHIM — Alkar Automotive (CA)

(Sprawa T-486/07) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego CA — Wcześniejsze, słowny i graficzny, wspólnotowe znaki towarowe KA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2011/C 139/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ford Motor Company (Dearborn, Michigan, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat R. Ingerl)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Alkar Automotive, SA (Derio, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat S. Alonso Maruri)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 października 2007 r. (sprawa R 85/2006-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Ford Motor Company a Alkar Automotive, SA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ford Motor Company zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 51 z 23.2.2008.

Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2011 r. — Access Info Europe przeciwko Radzie

(Sprawa T-233/09) (¹)

(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokument dotyczący trwającej procedury prawodawczej — Częściowa odmowa dostępu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin do wniesienia skargi — Dopuszczalność — Ujawnienie przez osobę trzecią — Brak ustania interesu prawnego — Identyfikacja delegacji państw członkowskich będących autorami wniosku — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji)

(2011/C 139/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Access Info Europe (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci O. W. Brouwer i J. Blockx)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: C. Fekete i M. Bauer, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: Republika Grecka (przedstawiciele: E.M. Mamouna oraz K. Boskovits, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: E. Jenkinson oraz S. Ossowski, pełnomocnicy, wspierani przez L.J. Stratford, barrister)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady z dnia 26 lutego 2009 r. o odmowie dostępu do niektórych informacji zawartych w notatce służbowej z dnia 26 listopada 2008 r., odnoszących się do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 26 lutego 2009 r. o odmowie dostępu do niektórych informacji zawartych w notatce służbowej z dnia 26 listopada 2008 r., odnoszących się do wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.
- 2) Rada ponosi swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Access Info Europe.
- 3) Republika Grecka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ponoszą swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 205 z 29.8.2009.

Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2011 r. — Visti Beheer przeciwko OHIM — Meister (GOLD MEISTER)

(Sprawa T-372/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego GOLD MEISTER — Wcześniejsze, wspólnotowy i graficzny, słowne znaki towarowe MEISTER — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 139/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Visti Beheer BV (Helmond, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat A. Herbetz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Meister & Co. AG (Wollerau, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat V. Knies)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 czerwca 2009 r. (sprawa R 1465/2008-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Meister & Co. AG a Visti Beheer BV.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Visti Beheer BV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez OHIM.
- 3) Meister & Co. AG pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 14 marca 2011 r. — Campailla przeciwko Komisji

(Sprawa T-429/09) ⁽¹⁾

(Skarga o odszkodowanie — Termin przedawnienia — Artykuł 46 statutu Trybunału — Niedopuszczalność)

(2011/C 139/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Massimo Campailla (Boulogne-sur-Mer, Francja) (przedstawiciele: początkowo P. Goergen, a następnie G. Reuter i C. Verbruggen, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bordes i T. Scharf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie mająca na celu uzyskanie naprawienia szkody poniesionej według twierdzeń skarżącego ze względu na odmowę Komisji wzięcia udziału w sporze między skarżącym a władzami Kamerunu.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Massimo Campailla ponosi własne koszty, a także zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 8 marca 2011 r. — Herm. Sprenger przeciwko OHIM — Kieffer Sattlerwarenfabrik (Kształt strzemienia)

(Sprawa T-463/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o unieważnienie — Wycofanie wniosku o unieważnienie — Umożnienie postępowania)

(2011/C 139/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Herm. Sprenger GmbH & Co. KG (Iserlohn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat V. Schiller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: C. Jenewein i B. Schmidt, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Georg Kieffer Sattlerwarenfabrik GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Fischer)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 września 2009 r. (sprawa R 1614/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia pomiędzy Georg Kieffer Sattlerwarenfabrik GmbH a Herm. Sprenger GmbH & Co. KG.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.

2) Strona skarżąca i interwenient pokrywają własne koszty postępowania oraz po połowie kosztów poniesionych przez stronę pozwaną.

(¹) Dz.U. C 11 z 16.1.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 17 marca 2011 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-44/10 P) (¹)

(*Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Zwrot kosztów medycznych — Obowiązek uzasadnienia — Akt niekorzystny — Odwołanie oczywiście bezzasadne*)

(2011/C 139/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferro)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie F-11/09 Marcuccio przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze) mające na celu uchylene tego postanowienia.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w ramach postępowania w niniejszej instancji.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2011 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-3/11)

(2011/C 139/36)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo i J. Saraiva de Almeida, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 listopada 2010 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim z powodu „Niedociągnięć w systemie LPIS-GIS w zakresie kontroli na miejscu oraz w naliczaniu sankcji” zastosowała ona korekty finansowe poszczególnych środków, wyłączając z finansowania Unii Europejskiej kwotę 40 690 655,11 EUR w odniesieniu do wydatków zadeklarowanych przez skarżącą w latach 2005, 2006 i 2007;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

- 1) Pierwszy zarzut dotyczący oczywistego błędu Komisji polegającego na nieuwzględnieniu dowodów przedstawionych przez organy portugalskie dotyczące kontroli w ramach LPIS-GIS, na podstawie analizy ryzyka, o których mowa w art. 27 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004.
- 2) Drugi zarzut dotyczy oczywistego błędu Komisji polegającego na nieuwzględnieniu dowodów przedstawionych przez organy portugalskie dotyczących zwiększenia ilości kontroli w ramach LPIS-GIS na podstawie przepisów art. 26 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004.
- 3) Trzeci zarzut dotyczący oczywistego błędu Komisji polegającego na nieuwzględnieniu dowodów przedstawionych przez organy portugalskie dotyczących zwiększenia ilości kontroli w ramach LPIS-GIS w wykonaniu zasady 75%/90%, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004.
- 4) Czwarty zarzut dotyczący oczywistego błędu Komisji w ocenie poważnej i rozsądnej wątpliwości co do istnienia niepełnych lub niewystarczających kontroli, opartej na jedynym przypadku włączenia autostrady do wybranej powierzchni.
- 5) Piąty zarzut dotyczący oczywistego błędu Komisji w stosowaniu „Wytocznych dotyczących obliczania skutków finansowych podczas przygotowania decyzji o rozliczaniu rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR” zawartych w dokumencie nr VI/5330/97, z czym wiąże się naruszenie zasady równości państw członkowskich.

- 6) Szósty zarzut dotyczący oczywistego błędu Komisji w zastosowaniu korekt finansowych wychodzących poza wydatki dotyczące Systemu Jednolitej Płatności, za rok 2006, obejmując tym samym wszystkie środki z pierwszego i drugiego filara.
- 7) Siódmy zarzut dotyczący oczywistego błędu Komisji polegającego na nieuwzględnieniu w dziedzinie dotyczącej „obliczania sankcji” elementów przedstawionych przez organy portugalskie, z których wynika spełnienie postanowień art. 49 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004, jak również brak istnienia ryzyka dla Funduszu, z którego to względu zaskarżona decyzja stanowi w tej kwestii ponadto naruszenie zasady proporcjonalności.
- 8) Ósmy zarzut dotyczący oczywistego błędu Komisji w przypisaniu zarzucanego uchybienia wobec dowodów przedstawionych przez organy portugalskie wskazujące na pełne wykonanie postanowień art. 53 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004.
- 9) Dziewiąty zarzut dotyczący oczywistego błędu Komisji polegającego na nieuwzględnieniu dowodów przedstawionych przez organy portugalskie wskazujące na przestrzeganie art. 21 rozporządzenia nr 2237/2003 w roku 2004 i art. 13 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 w 2005 r. w odniesieniu do kontroli minimalnej gęstości drzew orzechowych.
- 10) Dziesiąty zarzut dotyczy oczywistego błędu Komisji w zakresie korekt dotyczących kwot wypłaconych w dziedzinie środka „Dodatkowe kwoty pomocy” — premie zwierzęce i kwoty jednolitej płatności wypłacone na podstawie praw szczególnych.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Aecops przeciwko Komisji

(Sprawa T-51/11)

(2011/C 139/37)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: AECOPS — Associação de Empresas de Construção, Obras Públicas e Serviços (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: J. da Cruz Vilaça i L. Pinto Monteiro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE decyzji Komisji dotyczącej sprawy 880369P1 z dnia 27 października 2010 r., na podstawie której ograniczona została do kwoty 37 056 405 PTE (escudo) kwota pomocy zaakceptowana decyzją Komisji C(88) 831 z dnia 29 kwietnia 1988 r., i jednocześnie żąda się zwrotu kwoty 294 298,41 euro;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty:

- 1) Pierwszy zarzut dotyczący naruszenia rozsądnego terminu na podjęcie decyzji, w związku z czym nastąpiło:
 - przedawnienie okresu na wszczęcie postępowania: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja została przyjęta po upływie czteroletniego terminu ustalonego na przedawnienie czteroletniego terminu na wszczęcie postępowania, przewidzianego w art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich. Podobnie, nawet jeżeli miałyby miejsce ewentualne przerwanie terminu przedawnienia, przekroczony został dwukrotnie okres przedawnienia bez wydania jakiegokolwiek decyzji zgodnie z postanowieniem akapitu czwartego ust. 1 art. 3 ww. rozporządzenia. Ponieważ upłynął termin przedawnienia na skorzystanie z odpowiedniego prawa, zaskarżoną decyzję należy uznać za bezprawną i nie podlegającą wykonaniu;
 - naruszenie zasady pewności prawa: skarżąca uważa, że okoliczność, iż Komisja zezwoliła na upływ 20 lat od czasu zarzucanych nieprawidłowości do czasu podjęcia decyzji ostatecznej wiązało się z naruszeniem zasady pewności prawa. Owa fundamentalna dla porządku prawnego Unii Europejskiej zasada przewiduje, że wszystkie osoby mają prawo do tego, aby ich sprawy były rozpoznawane przez instytucje Unii w rozsądnym terminie;
 - naruszenie prawa do obrony: skarżąca uważa, że zostały naruszone jej prawa do obrony w zakresie, w jakim, z uwagi na to, że upłynęło ponad 20 lat pomiędzy zarzucanymi nieprawidłowościami a przyjęciem decyzji końcowej, skarżąca pozbawiona możliwości przedstawienia swoich uwag w stosownym czasie, to znaczy w czasie, w jakim dysponowałaby jeszcze dokumentami, które umożliwiłyby jej uzasadnienie wydatków uznanych przez Komisję za niekwalifikujące się.
- 2) Drugi zarzut dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów ustanowionych przez art. 296 TFUE. W rzeczywistości bowiem zaskarżona decyzja nie wskazuje, nawet pokrótce, na powody, które doprowadziły do obniżenia pomocy finansowej przyznanej z EFS (Europejskiego Funduszu Społecznego), ani też pismo instytucji zarządzającej EFS, powiadamiające skarżącą o zaskarżonej decyzji nie przedstawia, nawet w minimalnym zakresie, powodów, które uzasadniły obniżenie rzeczowej pomocy, oraz które wydatki kwalifikują się, a które nie. Zdaniem skarżącej wada w postaci braku uzasadnienia powinna również doprowadzić Trybunał do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Aecops przeciwko Komisji**(Sprawa T-52/11)**

(2011/C 139/38)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: AECOPS — Associação de Empresas de Construção, Obras Públicas e Serviços (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: J. da Cruz Vilaça i L. Pinto Monteiro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE decyzji Komisji dotyczącej sprawy 89 0979 P3 z dnia 27 października 2010 r., na podstawie której ograniczona została do kwoty 426 070 PTE (escudo) kwota pomocy zaakceptowana decyzją Komisji C(89) 0570 z dnia 22 marca 1989 r., i jednocześnie żąda się zwrotu kwoty 14 430,02 euro;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty:

1) Pierwszy zarzut dotyczący naruszenia rozsądnego terminu na podjęcie decyzji, w związku z czym nastąpiło:

— przedawnienie okresu na wszczęcie postępowania: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja została przyjęta po upływie czteroletniego terminu ustalonego na przedawnienie czteroletniego terminu na wszczęcie postępowania, przewidzianego w art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich. Podobnie, nawet jeżeli miałyby miejsce ewentualne przerwanie terminu przedawnienia, przekroczony został dwukrotny okres przedawnienia bez wydania jakiegokolwiek decyzji zgodnie z postanowieniem akapitu czwartego ust. 1 art. 3 ww. rozporządzenia. Ponieważ upłynął termin przedawnienia na skorzystanie z odpowiedniego prawa, zaskarżoną decyzję należy uznać za bezprawną i nie podlegającą wykonaniu;

— naruszenie zasady pewności prawa: skarżąca uważa, że okoliczność, iż Komisja zezwoliła na upływ 20 lat od czasu zarzucanych nieprawidłowości do czasu podjęcia decyzji ostatecznej wiązało się z naruszeniem zasady pewności prawa. Owa fundamentalna dla porządku prawnego Unii Europejskiej zasada przewiduje, że wszystkie osoby mają prawo do tego, aby ich sprawy

były rozpoznawane przez instytucje Unii w rozsądnym terminie;

— naruszenie prawa do obrony: skarżąca uważa, że zostały naruszone jej prawa do obrony w zakresie, w jakim, z uwagi na to, że upłynęło ponad 20 lat pomiędzy zarzucanymi nieprawidłowościami a przyjęciem decyzji końcowej, skarżąca pozbawiona możliwości przedstawienia swoich uwag w stosownym czasie, to znaczy w czasie, w jakim dysponowałaby jeszcze dokumentami, które umożliwiłyby jej uzasadnienie wydatków uznanych przez Komisję za niekwalifikujące się.

2) Drugi zarzut dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów ustanowionych przez art. 296 TFUE. W rzeczywistości bowiem zaskarżona decyzja nie wskazuje, nawet pokrótce, na powody, które doprowadziły do obniżenia pomocy finansowej przyznanej z EFS (Europejskiego Funduszu Społecznego), ani też pismo instytucji zarządzającej EFS, powiadamiające skarżącą o zaskarżonej decyzji nie przedstawia, nawet w minimalnym zakresie, powodów, które uzasadniły obniżenie rzeszonej pomocy, oraz które wydatki kwalifikują się, a które nie. Zdaniem skarżącej wada w postaci braku uzasadnienia powinna również doprowadzić Trybunał do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Aecops przeciwko Komisji**(Sprawa T-53/11)**

(2011/C 139/39)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: AECOPS — Associação de Empresas de Construção, Obras Públicas e Serviços (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: J. da Cruz Vilaça i L. Pinto Monteiro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE decyzji Komisji dotyczącej sprawy 89 00771 P1 z dnia 27 października 2010 r., na podstawie której ograniczona została do kwoty 48 504 201 PTE (escudo) kwota pomocy zaakceptowana decyzją Komisji C(89) 0570 z dnia 22 marca 1989 r., i jednocześnie żąda się zwrotu kwoty 628 880,97 euro;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty:

- 1) Pierwszy zarzut dotyczący naruszenia rozsądnego terminu na podjęcie decyzji, w związku z czym nastąpiło:

— przedawnienie okresu na wszczęcie postępowania: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja została przyjęta po upływie czteroletniego terminu ustalonego na przedawnienie czteroletniego terminu na wszczęcie postępowania, przewidzianego w art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich. Podobnie, nawet jeżeli miałyby miejsce ewentualne przerwanie terminu przedawnienia, przekroczony został dwukrotny okres przedawnienia bez wydania jakiegokolwiek decyzji zgodnie z postanowieniem akapitu czwartego ust. 1 art. 3 ww. rozporządzenia. Ponieważ upłynął termin przedawnienia na skorzystanie z odpowiedniego prawa, zaskarżoną decyzję należy uznać za bezprawną i nie podlegającą wykonaniu;

— naruszenie zasady pewności prawa: skarżąca uważa, że okoliczność, iż Komisja zezwoliła na upływ 20 lat od czasu zarzucanych nieprawidłowości do czasu podjęcia decyzji ostatecznej wiązało się z naruszeniem zasady pewności prawa. Owa fundamentalna dla porządku prawnego Unii Europejskiej zasada przewiduje, że wszystkie osoby mają prawo do tego, aby ich sprawy były rozpoznawane przez instytucje Unii w rozsądnym terminie;

— naruszenie prawa do obrony: skarżąca uważa, że zostały naruszone jej prawa do obrony w zakresie, w jakim, z uwagi na to, że upłynęło ponad 20 lat pomiędzy zarzucanymi nieprawidłowościami a przyjęciem decyzji końcowej, skarżąca pozbawiona możliwości przedstawienia swoich uwag w stosownym czasie, to znaczy w czasie, w jakim dysponowałaby jeszcze dokumentami, które umożliwiłyby jej uzasadnienie wydatków uznanych przez Komisję za niekwalifikujące się.

- 2) Drugi zarzut dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów ustanowionych przez art. 296 TFUE. W rzeczywistości bowiem zaskarżona decyzja nie wskazuje, nawet pokrótce, na powody, które doprowadziły do obniżenia pomocy finansowej przyznanej z EFS (Europejskiego Funduszu Społecznego), ani też pismo instytucji zarządzającej EFS, powiadamiające skarżącą o zaskarżonej decyzji nie przedstawia, nawet w minimalnym zakresie, powodów, które uzasadniły obniżenie rzeczowej pomocy, oraz które wydatki kwalifikują się, a które nie. Zdaniem skarżącej wada w postaci braku uzasadnienia powinna również doprowadzić Trybunał do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

Odwołanie wniesione w dniu 18 lutego 2011 r. przez Europejską Fundację Kształcenia (ETF) od wyroku wydanego w dniu 9 grudnia 2010 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-87/08 Schuerings przeciwko ETF

(Sprawa T-107/11 P)

(2011/C 139/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Fundacja Kształcenia (ETF) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Gisela Schuerings (Nicea, Francja)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie F-87/08;
- w rezultacie, oddalenie skargi w pierwszej instancji, a tym samym,
- obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy błędnej wykładni przez SSP pojęć interesu służby i stanowiska, jak również art. 2 i 47 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej oraz obowiązku uzasadnienia, bowiem SSP orzekł w pkt 62 zaskarżonego wyroku, że „zanim agencja rozwiąże z pracownikiem umowę o pracę na czas nieokreślony ze względu na to, że zadania, do wykonywania których zatrudniono tego pracownika, zostały anulowane lub przekazane innej jednostce, dana agencja jest zobowiązana zbadać, czy zainteresowany nie może być zatrudniony na innym stanowisku, istniejącym lub które powinno być wkrótce stworzone z uwagi na, między innymi, przydzielenie tej agencji nowych zadań”.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasad proporcjonalności i pewności prawa, bowiem SSP orzekł w pkt 63 zaskarżonego wyroku, że przy badaniu możliwości przeniesienia na inne stanowisko administracja powinna „ważyć interes służby, który nakazuje zatrudnienie osoby posiadającej najwyższe kwalifikacje do zajmowania stanowiska, istniejącego lub które powinno być wkrótce stworzone z interesem pracownika, z którym ma zostać rozwiązana umowa o pracę. W tym celu powinna mieć na uwadze [...] różne kryteria, takie jak: wymogi stanowiska w świetle kwalifikacji i możliwości pracownika [...] a także jego wiek, staż pracy i liczbę lat pozostałych do uzyskania uprawnień emerytalnych”.

3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasad zakazu orzekania *ultra vires* i *ultra petita*, oraz zasad proceduralnych związanych z zasadą kontradyktoryjności, ponieważ SSP:

- oparł się na argumentacji nierozpatrzonej przez strony,
- uwzględnił zarzut odrębny od zarzutów podnoszonych przez G. Schuerings i
- nakazał ETF przywrócić G. Schuerings do pracy, podczas gdy nie żądała ona swego przywrócenia do pracy.

4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 266 TFUE i obowiązku uzasadnienia, ponieważ SSP naruszył przyznany ETF zakres uznania przy wykonywaniu wyroku stwierdzającego nieważność oraz utrwalone orzecznictwo w tym zakresie, poprzez nakazanie przywrócenia zainteresowanej do pracy zamiast odszkodowania w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji o rozwiązaniu umowy o pracę.

—————

Odwołanie wniesione w dniu 18 lutego 2011 r. przez Europejską Fundację Kształcenia (ETF) od wyroku wydanego w dniu 9 grudnia 2010 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-88/08 Vandeuuren przeciwko ETF

(Sprawa T-108/11 P)

(2011/C 139/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Fundacja Kształcenia (ETF) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Monique Vandeuuren (Pino Torinese, Włochy)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie F-88/08;
- w rezultacie, oddalenie skargi w pierwszej instancji, a tym samym,
- obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty podniesione przez wnoszącą odwołanie są identyczne z zarzutami i głównymi argumentami podniesionymi w sprawie T-107/11 P ETF przeciwko Schuerings.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2011 — ASA przeciwko OHIM — Merck (FEMIFERAL)

(Sprawa T-110/11)

(2011/C 139/42)

Język skargi: Polski

Strony

Strona skarżąca: ASA Sp. z o.o. (Głubczyce, Polska) (przedstawiciel: M. Chimiak, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Merck Sp. z o.o. (Warszawa, Polska)

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie w całości nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 listopada 2010 r. nr R 0182/2010-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „FEMIFERAL” dla towarów w klasie 5 — zgłoszenie nr 5320701.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Merck Sp. z o.o.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny krajowy znak towarowy „Feminatal” oraz graficzny krajowy znak towarowy zawierający element słowny „feminatal” dla towarów w klasie 5.

Decyzja Wydziału do spraw Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: unieważnienie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie w całości zgłoszenia znaku towarowego.

Podniesione zarzuty: Naruszenie artykułu 8 ust. 1 b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ poprzez błędne stwierdzenie, że znaki towarowe „Feminatal” i „FEMIFERAL” są do siebie podobne w sposób powodujący ryzyko wprowadzenia w błąd polskich odbiorców co do źródła pochodzenia towarów, błędną ocenę zdolności dystynktywnej przedrostka „femi” oraz nieuwzględnienie specyfiki polskiego odbiorcy a także zasad języka polskiego, jak również poprzez wadliwą ocenę podobieństwa znaków we wszystkich trzech płaszczyznach: wizualnej, fonetycznej oraz koncepcyjnej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Wersja ujednolicona), Dz.U. L 78, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2011 r. — Giordano przeciwko Komisji**(Sprawa T-114/11)**

(2011/C 139/43)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Jean-François Giordano (Sète, Francja) (przedstawiciele: adwokaci D. Rigeade i J. Jeanjean)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że w następstwie przyjęcia przez Komisję rozporządzenia (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. Jean-François Giordano poniósł szkodę;
- zasądzenie od Komisji odszkodowania na rzecz Jeana-François Giordano 542 594 EUR z tytułu szkody powiększonej o ustawowe odsetki i opłaty włącznie z kapitalizacją wspomnianych odsetek;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa⁽¹⁾ oraz oczywistego błędu w ocenie, ponieważ jedynie poważne zagrożenie ochrony zasobów wodnych stanowi podstawę przyjęcia przez Komisję środków nadzwyczajnych. Skarżący podnosi, że Komisja nie wykazała, iż w roku połowowym 2008 maksymalny poziom połowu tuńczyka błękitnopłetwego został przekroczony.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do wykonywania zawodu sprzecznego z art. 15 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ skutkiem rozporządzenia nr 530/2008 było ograniczenie działalności skarżącego.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pewności prawa, ponieważ rozporządzeniem nr 530/2008 wprowadzono zakaz połowu tuńczyka błękitnopłetwego od dnia 16 czerwca 2008 r., podczas gdy we Francji połów był dopuszczalny do dnia 30 czerwca 2008 r.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań, ponieważ skarżący miał podstawy by oczekiwać,

że będzie mógł dokonywać połowu do dnia 30 czerwca 2008 r., gdyż początkowo do tego właśnie dnia połów tuńczyka błękitnopłetwego był dozwolony we Francji.

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa własności, ponieważ skutkiem rozporządzenia nr 530/2008 było to, że skarżący musiał wstrzymać połów tuńczyka błękitnopłetwego, gdy tymczasem dysponował on zezwoleniem na połów wydanym przez ministerstwo rolnictwa i rybołówstwa na okres od dnia 1 kwietnia 2008 r. do dnia 30 czerwca 2008 r. a zezwolenie to stanowi integralny element jego interesów gospodarczych. Skarżący podnosi:

— iż poniósł poważną szkodę majątkową dotyczącą wykonywania zawodu, ponieważ łowiony tuńczyk błękitnopłetwy stanowi „mienie” w rozumieniu art. 1 protokołu pierwszego do europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz

— iż jest to dług wirtualny, ponieważ w tym zakresie skarżący miał uzasadnione oczekiwania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 358, s. 59.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2011 r. — pelicantravel.com s.r.o. przeciwko OHIM — Pelikan (Pelikan)**(Sprawa T-136/11)**

(2011/C 139/44)

*Język skargi: słowacki***Strony**

Strona skarżąca: pelicantravel.com s.r.o. (Bratysława, Republika Słowacka) (przedstawiciel: adwokat M. Chlipala)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Pelikan Vertriebsgesellschaft mbH & Co. KG (Hannover, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 grudnia w sprawie R 1428/2009-2;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Graficzny znak towarowy „Pelikan” dla usług należących do klas 35 i 39 (wspólnotowy znak towarowy nr 3325941)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Pelikan Vertriebsgesellschaft mbH & Co. KG

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: W chwili zgłoszenia znaku towarowego zgłaszający działał w złej wierze [art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾]

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ zdaniem skarżącej OHIM nie dokonał poprawnej oceny okoliczności faktycznych sporu ani przedstawionych dowodów i dopuścił się naruszenia prawa w efekcie dochodząc do błędnego wniosku, że rozpatrywany znak towarowy nie został zgłoszony w złej wierze.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2011 r. — TMS Trademark-Schutzrechtsverwertungsgesellschaft przeciwko OHIM — Comercial Jacinto Parera (MAD)

(Sprawa T-152/11)

(2011/C 139/45)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TMS Trademark-Schutzrechtsverwertungsgesellschaft mbH (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci B. Hein i M.H. Hoffmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Comercial Jacinto Parera, SA (Barcelona, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie R 449/2009-2;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: Graficzny znak towarowy „MAD” dla towarów z klasy 25

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Comercial Jacinto Parera, SA

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe oddalenie wniosku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 15 i 51 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ oraz zasady 22 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽²⁾, ponieważ na podstawie dostarczonych dokumentów dotyczących używania Izba Odwoławcza nie powinna była dojść do wniosku, że graficzny znak towarowy „MAD” jest rzeczywiście używany dla „odzieży”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2011 r. — Zenato Azienda Vitivinicola Srl przeciwko OHIM — Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Verona (ZENATO RIPASSA)

(Sprawa T-153/11)

(2011/C 139/46)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Zenato Azienda Vitivinicola Srl (Peschiera del Garda, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Rizzoli)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Verona (Verona, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi wraz z załącznikami;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej (pkt 1, 2 i 3 sentencji) w zakresie w jakim na jej mocy uwzględniono odwołanie i sprzeciw a odrzucono w całości zgłoszenie oraz obciążono zgłaszającą kosztami poniesionymi przez wnoszącą sprzeciw w postępowaniu w sprawie sprzeciwu i w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ZENATO RIPASSA” (zgłoszenie nr 5848015) dla towarów należących do klasy 33 (napoje alkoholowe)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Camera di Commercio Industria, Artigianato e Agricoltura di Verona

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny włoski znak towarowy „RIPASSO” (zarejestrowany pod numerem 682213) dla towarów należących do klasy 33 („wina, spirytus i likiery”)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia w całości

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2011 r. — Zenato Azienda Vitivinicola przeciwko OHIM — Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Verona (Ripassa Zenato)

(Sprawa T-154/11)

(2011/C 139/47)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Zenato Azienda Vitivinicola Srl (Peschiera del Garda, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Rizzoli)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Camera di Commercio Industria, Artigianato e Agricoltura di Verona (Werona, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi wraz z załącznikami;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej (pkt 1, 2 i 3 sentencji) w zakresie w jakim na jej mocy uwzględniono odwołanie i sprzeciw a odrzucono w całości zgłoszenie oraz obciążono zgłaszającą kosztami poniesionymi przez wnoszącą sprzeciw w postępowaniu w sprawie sprzeciwu i w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „RIPASSA ZENATO” (zgłoszenie nr 5877865) dla towarów należących do klasy 33

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Camera di Commercio Industria, Artigianato e Agricoltura di Verona

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny włoski znak towarowy „RIPASSO” (zarejestrowany pod numerem 682213) dla towarów należących do klasy 33

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia w całości

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2011 r. — Magnesitas de Rubián i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-158/11)

(2011/C 139/48)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Magnesitas de Rubián, SA (Incio, Hiszpania), Magnesitas Navarras, SA (Zubiri, Hiszpania), Ellinikoi Lefkolithoi Anonimos Metalleftiki Viomichaniki Naftiliaki kai Emporiki Etaireia (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci H. Brokelmann i P. Martínez-Lage Sobredo)

Strona pozwana: Parlament i Rada

Żądania

Przedmiotem postępowania jest stwierdzenie nieważności indywidualnej decyzji zawartej w art. 13 ust. 7 dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (Dz.U. L 334, s. 17), w zakresie, w jakim wprowadza się w niej dla państw członkowskich obowiązek przestrzegania konkluzji dotyczących najlepszych dostępnych technik zawartych w pkt 3.5 „Dokumentu referencyjnego dotyczącego najlepszych dostępnych technik w przemyślach cementowym, wapienniczym oraz produkcji tlenku magnezu” (Dz.U. C 166, s. 5) przy określaniu warunków pozwoleń udzielanych przez właściwe organy instalacjom wytwarzającym tlenek magnezu, dla których zgodnie z ww. dyrektywą pozwolenie jest wymagane.

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- tytułem żądania głównego, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
- pomocniczo, na wypadek gdyby Sąd nie stwierdził nieważności omawianej decyzji w odniesieniu do pkt 3.5 dokumentu referencyjnego w całości, w każdym razie o stwierdzenie jej nieważności w odniesieniu do pkt 3.5.5.4 dokumentu referencyjnego, w tym zwłaszcza poziomu emisji określonego w tabeli 3.11. oraz
- w każdym razie, o obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 4 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości Komisji Europejskiej.

Skarżące podnoszą w tym względzie, że Unia Europejska nie posiada kompetencji do objęcia produkcji tlenku magnezu dokumentem referencyjnym.
- 2) Zarzut drugi dotyczący istnienia istotnych braków formalnych, a konkretnie:
 - braku poinformowania skarżących o otwarciu postępowania w sprawie opracowania dokumentu referencyjnego i opóźnienia w przystąpieniu przez nich do tego postępowania,
 - braku w dokumencie referencyjnym „split views” przedstawionych przez skarżące,
 - niedochowania terminu wyznaczonego na analizę ostatecznego projektu dokumentu referencyjnego.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 1 dyrektywy 2008/1/WE dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli.

Skarżące podnoszą w tym względzie, że dokument referencyjny narusza cel określony w art. 1 wspomnianej dyrektywy, polegający na ochronie środowiska jako całości, a tym samym naruszają go także konkluzje zawarte w pkt 3.5 wspomnianego dokumentu referencyjnego, którym zaskarżona decyzja nadaje moc wiążącą.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia ogólnej zasady równego traktowania, ponieważ zaskarżona decyzja traktuje w taki sam sposób przedsiębiorstwa znajdujące się w odmiennej sytuacji.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2011 r. — Petroci przeciwko Radzie

(Sprawa T-160/11)

(2011/C 139/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Petroci Holding (Abidjan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: M. Ceccaldi, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji 2011/18/WPZiB oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej — w szczególności w odniesieniu do spółki PETROCI;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty podniesione przez skarżącą są co do istoty identyczne bądź podobne do tych, które zostały powołane w sprawie T-142/11 SIR przeciwko Radzie.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2011 r. — High Tech Srl przeciwko OHIM — Vitra Collections (kształt krzesła)

(Sprawa T-161/11)

(2011/C 139/50)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: High Tech Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Florida i R. Florida)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Vitra Collections AG

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego nr 2298420

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Trójwymiarowy graficzny znak towarowy, którego przedmiotem jest „Alu chair” (wspólnotowy znak towarowy nr 2298420) dla towarów należących do klasy 20

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Vitra Collections AG

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. e) pkt iii) rozporządzenia nr 207/2009. Skarżąca podniosła również, że rejestracja znaku towarowego miała na celu wykluczenie jej z rynku przedmiotów typu design, które stały się własnością publiczną i w efekcie stanowi rejestrację dokonaną w złej wierze

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędna wykładnia i błędne zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. e) pkt iii) oraz art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2011 r. — Cofra przeciwko OHIM — O2 (can do)

(Sprawa T-162/11)

(2011/C 139/51)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cofra Holding AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci K.U. Jonas i J. Bogatz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: O2 Holdings Ltd (Slough, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 stycznia 2011 r. w sprawie R 242/2009-4;

— obciążenie strony skarżącej i — w razie wstąpienia do postępowania — innych jego uczestników kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: O2 Holdings Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „can do” dla towarów i usług z klas 9, 16, 25, 35, 36, 38 i 43

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „CANDA” zarejestrowany dla towarów z klasy 25.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 15 i 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ oraz zasady 22 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽²⁾, ponieważ Izba Odwoławcza, dokonując oceny dowodów używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku zastosowała zbyt ścisłe kryterium i nie uwzględniła w wystarczającym zakresie sytuacji zakładowej w przedsiębiorstwie skarżącej. Następnie naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza niesłusznie pominęła rozmaite dokumenty przedstawione celem dowiedzenia używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku, na który powołano się w sprzeciwie. Wreszcie naruszenie art. 75 zdanie 2 rozporządzenia nr 207/2009 z uwagi na to, że Izba Odwoławcza nie poinformowała skarżącej, iż przedstawione przez nią dowody używania wydają się niewystarczające, i nie umożliwiła skarżącej przedstawienia dalszych dowodów na rozprawie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2011 r. — Cofra przeciwko OHIM — O2 (can do)

(Sprawa T-163/11)

(2011/C 139/52)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cofra Holding AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci K.U. Jonas i J. Bogatz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: O2 Holdings Ltd (Slough, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 stycznia 2011 r. w sprawie R 246/2009-4;
- obciążenie strony skarżącej i — w razie wstąpienia do postępowania — innych jego uczestników kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: O2 Holdings Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „can do” dla towarów i usług z klas 9, 16, 25, 35, 36, 38 i 43

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny krajowy znak towarowy zawierający element słowny „CANDA”, zarejestrowany dla towarów z klasy 25.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 15 i 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ oraz zasady 22 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽²⁾, ponieważ Izba Odwoławcza, dokonując oceny dowodów używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku zastosowała zbyt ścisłe kryterium i nie uwzględniła w wystarczającym zakresie sytuacji zakładowej w przedsiębiorstwie skarżącej. Dodatkowo naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza niesłusznie pominęła rozmaite dokumenty przedstawione celem dowiedzenia używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku, na który powołano się w sprzeciwie. Wreszcie naruszenie art. 75 zdanie 2 rozporządzenia nr 207/2009 z uwagi na to, że Izba Odwoławcza nie poinformowała skarżącej, iż przedstawione przez nią dowody używania wydają się niewystarczające, i nie umożliwiła skarżącej przedstawienia dalszych dowodów na rozprawie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2011 r. — Modelo Continente Hipermercados, przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-174/11)

(2011/C 139/53)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Modelo Continente Hipermercados, S.A., oddział w Hiszpanii, (Alcorcón, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan, R. Calvo Salinero, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- dopuszczenie i uwzględnienie argumentów przemawiających za stwierdzeniem nieważności przedstawionych w niniejszej skardze i stwierdzenie w związku z tym nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim stwierdza on, iż art. 12 ust. 5 TRLIS [hiszpańskiej ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych] zawiera elementy pomocy państwa;
- pomocniczo, o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim stwierdza on, iż art. 12 ust. 5 TRLIS zawiera elementy pomocy państwa, wówczas gdy stosowany jest do nabycia udziałów oznaczającego nabycie kontroli;
- pomocniczo, o stwierdzenie nieważności decyzji z powodu istotnego naruszenia przepisów dotyczących postępowania; i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE poprzez stwierdzenie, że środek stanowi pomoc państwa.
 - Komisja nie udowodniła, że sporny przepis podatkowy faworyzuje „niektóre przedsiębiorstwa lub produkcję określonych towarów”. Komisja ogranicza się do przyjęcia, iż przepis ten ma wybiórczy charakter z tego powodu, iż ma zastosowanie do nabycia udziałów w spółkach zagranicznych a nie w spółkach krajowych. Strona skarżąca uważa, iż rozumowanie to jest błędne i ogólnikowe. Okoliczność, iż stosowanie spornego przepisu, podobnie jak jakiegokolwiek innego przepisu podatkowego, oparte jest na spełnieniu określonych obiektywnych przesłanek, nie czyni wybiórczym samo przez się de iure lub de facto danego środka. Rozumowanie przyjęte przez Komisję prowadzi do uznania prima facie każdego przepisu podatkowego za wybiórczy.

- Po drugie odmienne *prima facie* traktowanie zawarte w art. 12 ust. 5 TRLIS, dalekie od tego, aby stanowiło ono wybiórczą korzyść, służy postawieniu na płaszczyźnie równości wszystkich transakcji nabycia udziałów, niezależnie od tego, czy są one krajowe czy też zagraniczne: w wyniku niemożności dokonania połączeń transgranicznych, amortyzacja podatkowa finansowej wartości firmy może mieć miejsce tylko na szczeblu krajowym, z którego to względu oczywiście istnieją umożliwiające to przepisy systemu podatkowego. W tym znaczeniu art. 12 ust. 5 TRLIS rozciąga jedynie tę możliwość na nabycie udziałów w majątku zagranicznych spółek, która to transakcja stanowi funkcjonalny ekwiwalent najbardziej zbliżony do połączeń krajowych, a w związku z tym stanowi część systematyki i logiki systemu hiszpańskiego.
- Pomocniczo, decyzja Komisji jest nieproporcjonalna ponieważ przynajmniej jego stosowanie do przypadków przejścia kontroli nad spółkami zagranicznymi powinno być zrównane z sytuacjami połączeń krajowych, w związku z czym jego stosowanie jest uzasadnione przez systematykę i logikę systemu hiszpańskiego.
- 2) Zarzut drugi dotyczy istnienia oczywistego naruszenia procedury poprzez naruszenie przepisów proceduralnych mających zastosowanie do pomocy istniejących.
- Zaskarżona decyzja oddala argumenty dotyczące równorzędności funkcjonalnej przepisu, poprzez brak uwzględnienia tego, iż transgraniczne połączenia wewnątrz UE okazują się w praktyce niemożliwe. Zdaniem Komisji przyjmowanie kolejnych dyrektyw UE w tej dziedzinie, z których wszystkie były późniejsze od wejścia w życie spornego przepisu, usunęło wszelkie bariery lub przeszkody, jakie mogły istnieć. Strona skarżąca uważa w tym zakresie, że nawet jeżeli przyjąć by tezę Komisji oraz jeżeli dyrektywy UE rzeczywiście usunęłyby prze-

szkody w transgranicznych połączeniach, *quod non*, to i tak mielibyśmy do czynienia z pomocą istniejącą. Tymczasem postępowanie dotyczące istniejących pomocy różni się w istotny sposób od postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie, w związku z czym dokonano istotnego naruszenia przepisów proceduralnych.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE poprzez naruszenie prawa przy identyfikacji beneficjenta przepisu.

— Nawet jeżeliby przyjąć, iż art. 12 ust. 5 zawiera elementy pomocy państwa, to i tak Komisja powinna była dokonać wyczerpującej oceny gospodarczej w celu określenia kto jest beneficjentem jej potencjalnej pomocy. Skarżąca uważa, że w każdym razie beneficjentami pomocy (w postaci nadmiernej ceny nabycia udziałów) będą zbywcy udziałów, a nie, jak twierdzi Komisja, hiszpańskie spółki, które zastosowały ten przepis.

Postanowienie Sądu z dnia 14 marca 2011 r. — Global Digital Disc przeciwko Komisji

(Sprawa T-259/08) ⁽¹⁾

(2011/C 139/54)

Język postępowania: niemiecki

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2011 r. — Mariën przeciwko Komisji

(Sprawa F-5/11)

(2011/C 139/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Peter Mariën (Elsene, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci B. Theeuwes i F. Pons, attorneys)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji szefa delegacji UE w Afganistanie nakazującej członkom delegacji opuszczenie hotelu i przeprowadzenie się do mieszkania udostępnionego personelowi delegacji.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Specjalnego Przedstawiciela UE i szefa delegacji w Afganistanie, zawartej w wiadomości e-mailowej z dnia 11 stycznia 2011 r., nakazującej skarżącemu przeprowadzkę w dniu 14 stycznia 2011 r. do kwatery w Kabulu, Afganistan;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami związanymi z tymczasowymi środkami mieszkaniowymi;
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącego zadośćuczynienia w wysokości 10 000 EUR za stres i wyrządzoną krzywdę;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2011 r. — Bouiliez i in. przeciwko Radzie

(Sprawa F-11/11)

(2011/C 139/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vincent Bouiliez (Overijse, Belgia) i inni (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieawansowaniu skarżących do wyższej grupy zaszerogowania w ramach postępowania w sprawie awansów za 2010 r.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 3 listopada 2010 r. o oddaleniu zażaleń skarżących;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżących do wyższej grupy zaszerogowania w ramach postępowania w sprawie awansów za 2010 r.
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2011 r. — Mariën przeciwko ESDZ

(Sprawa F-15/11)

(2011/C 139/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Peter Mariën (Elsene, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci B. Theeuwes i F. Pons)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji szefa delegacji UE w Afganistanie nakazującej członkom delegacji opuszczenie hotelu i przeprowadzenie się do kwatery UE.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Specjalnego Przedstawiciela UE i szefa delegacji w Afganistanie, zawartej w wiadomości e-mailowej z dnia 11 stycznia 2011 r., nakazującej skarżącemu przeprowadzkę w dniu 14 stycznia 2011 r. do kwatery w Kabulu, Afganistan;
- obciążenie ESDZ wszystkimi kosztami związanymi z tymczasowymi środkami mieszkaniowymi;
- zasądzenie od ESDZ na rzecz skarżącego zadośćuczynienia w wysokości 10 000 EUR za stres i wyrządzoną krzywdę;

— obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2011 r. — Conticchio przeciwko Komisji

(Sprawa F-22/11)

(2011/C 139/58)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Rosella Conticchio (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Giuffrida i A. Tortora)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej ustalenia uprawnień emerytalnych skarżącej w zakresie, w jakim przyznano jej prawo do emerytury w grupie zaszerogowania AST7/1 zamiast AST7/2.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji nr R/489/10, wydanej w dniu 18 listopada 2010 r. i doręczonej w dniu 24 listopada 2010 r., na mocy której organ powołujący oddalił zażalenie;
- zaszerogowanie skarżącej z mocą wsteczną do grupy AST/2 zamiast do grupy AST/1;
- ponowne określenie wysokości emerytury skarżącej i jej powiększenie o około 170 EUR miesięcznie;
- nakazanie organowi odpowiedzialnemu za wypłatę emerytury R. Conticchii zwrotu należnej kwoty, obliczonej począwszy od dnia 1 czerwca 2010 r. do dnia faktycznej pełnej zapłaty, wraz z odsetkami, waloryzacją i dodatkami przewidzianymi regulaminie pracowniczym;
- zobowiązanie Komisji Europejskiej do zwrotu kwot, które skarżąca zapłaci do czasu rozstrzygnięcia sporu w niniejszej sprawie w związku z wykupem uprawnień emerytalnych;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2011/C 139/48	Sprawa T-158/11: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2011 r. — Magnesitas de Rubián i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie	25
2011/C 139/49	Sprawa T-160/11: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2011 r. — Petroci przeciwko Radzie	26
2011/C 139/50	Sprawa T-161/11: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2011 r. — High Tech Srl przeciwko OHIM — Vitra Collections (kształt krzesła)	26
2011/C 139/51	Sprawa T-162/11: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2011 r. — Cofra przeciwko OHIM — O2 (can do)	27
2011/C 139/52	Sprawa T-163/11: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2011 r. — Cofra przeciwko OHIM — O2 (can do)	27
2011/C 139/53	Sprawa T-174/11: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2011 r. — Modelo Continente Hipermercados, przeciwko Komisji Europejskiej	28
2011/C 139/54	Sprawa T-259/08: Postanowienie Sądu z dnia 14 marca 2011 r. — Global Digital Disc przeciwko Komisji	29

Sąd do spraw Służby Publicznej

2011/C 139/55	Sprawa F-5/11: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2011 r. — Mariën przeciwko Komisji	30
2011/C 139/56	Sprawa F-11/11: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2011 r. — Bouillez i in. przeciwko Radzie	30
2011/C 139/57	Sprawa F-15/11: Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2011 r. — Mariën przeciwko ESDZ	30
2011/C 139/58	Sprawa F-22/11: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2011 r. — Conticchio przeciwko Komisji	31

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

